

Hoofdstuk 1

De Glinsterende Sleutel

Amelie logeerde graag bij haar oma.
Elke keer opnieuw voelde het alsof de tijd daar langzamer
liep. Niet alleen om de warme thee die altijd klaarstond,
of de verhalen die oma 's avonds bij het haardvuur
vertelde
over vroeger, over het leven en over dingen die je alleen
met je hart kon begrijpen. Maar vooral om het bos.

Het begon vlak achter het kleine huisje,
alsof de tuin ongemerkt overging in iets groters, iets
geheimzinniger.
Daar leek het gras zachter onder je voeten en roken de
bloemen intenser dan elders.
De bomen stonden er dichter bij elkaar, hun takken bogen
lichtjes naar voren, alsof ze fluisterend overlegden wie er
voorbij mocht.
Het zonlicht viel er gefilterd door het bladerdak en
tekende gouden vlekken op het pad. Amelie had altijd het
gevoel dat het bos haar herkende.
Alsof het wist dat zij luisterde.

Die namiddag wandelde Amelie alleen het pad op. Het bos voelde anders dan de tuin bij oma, stiller en tegelijk voller van leven.

Haar schoenen kraakten zacht op de dennennaalden, een geruststellend geluid dat haar vertelde dat ze niet helemaal alleen was. Bij elke stap boog het pad een beetje verder het bos in, alsof het haar zachtjes uitnodigde om mee te gaan. Ze bleef even staan en luisterde.

Het ritselen van bladeren klonk als een fluisterend gesprek dat net stopte toen zij dichterbij kwam. De wind gleed langs de boomstammen en speelde met haar vlechten, alsof hij haar begroette.

Amelie ademde diep in. Het bos rook naar mos, zonlicht en iets dat ze niet kon benoemen.

Ze wist het niet zeker, maar het voelde alsof het bos haar naam kende.

Plots bleef ze staan. Niet omdat ze iets hoorde, maar omdat ze het voelde.

Alsof het bos zelf even zijn adem inhield.

Amelie keek om zich heen. De bomen stonden roerloos, het licht viel in stille vlekken op de grond. Zelfs het ritselen van de bladeren leek te verdwijnen.

Haar blik gleed langzaam naar beneden.

Aan de voet van een oude eik, waar dikke wortels zich als armen rond de aarde vouwden, lag iets in het mos.

Het was klein, bijna onopvallend, maar het leek niet bij de rest van het bos te horen.

Amelie zette een stap dichterbij. Het mos glansde zacht in het licht, alsof het iets beschermdde.

Haar hart klopte sneller. Wat het ook was... het wachtte op haar.

Het was een sleutel. Niet groot, niet opvallend, maar ook zeker niet gewoon.

Hij lag daar, stil in het mos, alsof hij er al heel lang had gewacht.

De metalen rand ving het licht en weerkaatste het in zachte, gouden vonkjes. De sleutel glinsterde.

Rondom hem leek het mos iets lichter van kleur, alsof het de gloed voorzichtig vasthield.

Kleine lichtdeeltjes dansten in de lucht, bijna onzichtbaar, maar aanwezig genoeg om Amelies adem te doen stikken. Ze had geen idee waar de sleutel vandaan kwam of wat hij kon openen. Toch wist ze één ding zeker. Dit was geen verloren voorwerp. Dit was een uitnodiging.

